

Осждената на смръть.

(Разказва една укротителка на животни).

I.

Баща ми бѣше укротителъ на животни, които силно обичаше и умѣше добрѣ да отгледва.

Отъ малка азъ привикнахъ къмъ дивитѣ животни, които бѣха *дресировани* отъ моя баща. Понѣкога той даже влизаше въ тѣхната клѣтка, като ме носѣше на рѣцѣ.

Азъ бѣхъ вече на шестнадесетъ години, когато баща ми умрѣ. Трѣбваше да живѣя и изкарвамъ прѣхраната си, та се рѣшихъ да продѣлжа бащиното си занятие, което обичахъ и разбирахъ.

Азъ обиколихъ много градове и прѣкарахъ въ разни страни на свѣта. Навредъ ме наричаха неустрашимата укротителка на животнитѣ, защото живѣяхъ много добрѣ съ звѣроветѣ, — тѣ ме слушаха и никога между насъ нѣмаше най-малка неприятность.

Азъ имахъ два лѣва, единъ голѣмъ красивъ тигъръ и хубавица — пантера, на име „Дагира“.

II.

Единъ пѣтъ, на едно прѣдставление, забѣлѣжихъ, че моята хубавица, Дагира, нѣкакъ особено е раздражителна и стои самъ-самичка въ жгѣла на клѣтката; на моето повикване отговаряше съ начумеренъ ревъ и неохотно изпълняваше моитѣ заповѣди.